

Anker Jørgensen (S):

Jeg synes, det er en fantastisk situation, vi befinder os i. Udenrigsministeren siger rent faktisk nej til at sende tropper til Jugoslavien med det i øvrigt fornuftige formål at løse en humanitær opgave.

Jeg mener, at udenrigsministeren siger nej, fordi udenrigsministeren leder efter en grund til at sætte et skel i denne sag, som forekommer mig ganske meningsløst. Vi er jo enige om, at der bør sendes tropper af sted, og vi er enige om, at når det gælder de menige, skal det være frivilligt, om man vil deltage. Det, der skiller os, er altså spørgsmålet, om befalingsmændene også skal være omfattet af frivillighedsprincippet, og det mener vi altså. Jeg indrømmer, at man kan vurdere den slags forskelligt, men det er da ikke noget, der burde kunne sætte skel på den måde, som udenrigsministeren gør. Jeg synes ærlig talt, at den højtærede udenrigsminister er sur, og at han opfører sig unfair ved at køre tingene på den måde.

For mig ser det ud, som om udenrigsministeren leder efter en grund til at være meget uenig med Socialdemokratiet i en relativt stor sag, og jeg synes faktisk, at udenrigsministeren på en måde forsøger at lave indenrigspolitik og derpå kaste skylden på Socialdemokratiet, til trods for at vi jo har en klart positiv indstilling til det grundlæggende og afgørende i sagen. Det skal måske oven i købet også bruges til at kaste et uheldigt skær over Socialdemokratiets vilje til at være med til at løse store og afgørende problemer, f. eks. også når der er tale om vurderinger i De Forenede Nationer eller i udlandet i det hele taget.

Jeg tror også, man må sige, at det er udtryk for mistænksomhed over for det store befalingsmands- og officerskorps, for jeg er da overhovedet ikke i tvivl om – heller ikke efter at have hørt forsvarsministerens udtalelser – at blandt de folk, der har viet deres liv til at være befalingsmænd, vil det naturligvis være nemt at finde frem til dem, der også er kvalificerede til at klare den foreliggende opgave. Og derfor lægger udenrigsministeren tingene op på en urimelig måde. Jeg håber ikke, det er en Venstreaktion imod hele det øvrige Folketing og måske også imod den anden del af regeringen, men det spørgsmål kan vi selvfølgelig ikke få afklaret i dag.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nu synes jeg egentlig, vi havde fået debatten op på et rimelig godt og principielt niveau, så jeg var ked af at høre hr. Anker Jørgensen. Og jeg er specielt ked af, at denne sag skal trækkes ned til et spørgsmål om, hvorvidt jeg er sur eller vil drille andre.

Jeg tror ikke, at nogen kan være i tvivl om, at det ikke er nogen let sag at skulle foreslå, at danske soldater skal sendes til et fremmed sted på en farlig opgave. Det er ikke nogen let sag, og derfor tager forsvarsministeren og jeg den dybt alvorligt, hr. Anker Jørgensen. Det er også derfor, forsvarsministeren har gjort rede for, hvorfor man i dette specielle tilfælde nogle gange er nødt til at følge præcis de regler, som Socialdemokratiet støttede indtil i går. Det siger jeg ikke i nogen polemisk hensigt, jeg konstaterer det som en kendsgerning, og jeg beder om, at vi nu holder diskussionen på det saglige plan. Det er en dybt alvorlig sag for både forsvarsministeren og for mig, og det burde også være det for alle andre i denne sal.

Når hr. Pelle Voigt siger, at han kan konstatere, at regeringen ikke vil rette sig efter flertallet i Folketinget, er det forkert. Det gør regeringen naturligvis. Men så må vi også konstatere, at hvis et flertal ønsker at fastsætte nogle betingelser, som gør det umuligt for os at løse den opgave, FN beder os løse, må vi jo sige til FN, at vi desværre ikke er i stand til at løse den. Og hertil siger hr. Pelle Voigt, at det er han såmænd meget tilfreds med, for SF er altså ikke enig med FN's Sikkerhedsråd, og jeg forstod, at det var der også andre i salen der ikke var.

Men her står vi altså også over for et principielt vigtigt spørgsmål. Hvis vi for alvor mener, at FN skal spille en større rolle, kan vi så tillade os i en situation, hvor FN's Sikkerhedsråd efter lange og vanskelige overvejelser vedtager en konkret aktion, uden at nogen stemmer imod – kan vi så tillade os at sige: Nej, her er vi altså ikke enige med FN, man må kunne klare det ved at smide tingene ned med faldskærm, som hr. Pelle Voigt sagde . . . ? Jamen undskyld mig: Så er der ikke megen alvor i opbakningen til FN, hvis vi skal sætte os ned og sige, at nu må vi jo vurdere, om FN's Sikkerhedsråd gør det rigtige. Vi er nødt til at have den fornødne tillid til den verdensorganisation, hvis struktur vi selv har været med til at opbygge. Man kan